

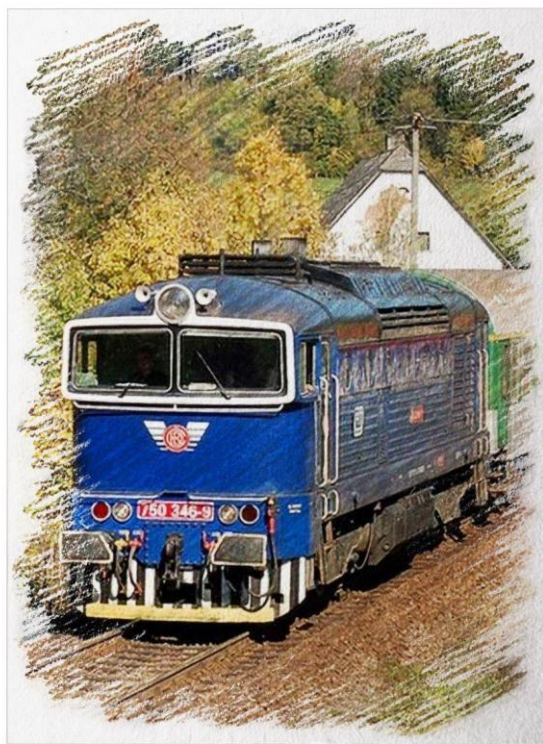
O semaforu, který nechtěl cvičit

Minule jsme si vyprávěli, jak lokomotiva Borůvka přišla ke svému jménu. Poslechněte si její další dobrodružství...

Borůvka měla z nového jména radost. Uháněla po kolejích a lidi i auta, stojící na přejezdu, zdravila veselým houkáním: "Huhúúú, jede Borůvka. Ahoj všichni!" Lidé jí mávali a auta odpovídala zatroubením.

Nejraději vozila lokomotiva děti, protože s nimi bylo vždy veselo. Smály se, pokřikovaly na sebe a volaly na Borůvku: "Ahoj Borůvko. Co kdybys nás dnes místo do školy odvezla někam na výlet?!"

"Na výlet vás odvezu třeba o víkendu, vy mudrlanti. Když nebudete umět písmenka, jakpak si chcete přečíst pohádkové knížky nebo třeba napsat dopis Ježíškovi? A jak si spočítáte, kolik vám má pan výpravčí vrátit zpět na peníze za jízdenku? Aha?! Tak honem nastupovat, ať nepřijedeme pozdě. Třeba cestou potkáme Krakonoše."

Děti se zasmály a naskákaly do vagónů. Pan průvodčí zvedl výpravku, Borůvka mu zahoukala na pozdrav a "húúúú, šššš šššš" ujížděla z nádraží.

Podél kolejí stály semafony s dlouhou paží. Tedy - správně se jim říká návěstidla, ale to je přeci jedno. Hlavně, že víme, o čem je řeč. Můžeme jim říkat tak či tak.

Návěstidla jsou vysoká, takže dobře vidí na trať a jsou také dobře vidět. Stojí na dlouhatánské noze a mají dlouhou červenobílou ruku. Té ruce se však správně neříká ani ruka, ani paže, ale rameno. Některá návěstidla mají jedno rameno, jiná dvě a představte si, že jsou i taková, která mají hned tři.

Ramenem dávají návěstidla povely, které všechny vlaky musí poslouchat. Když má návěstidlo paži šikmo vzhůru, dává mašinkám vědět, že je cesta před nimi volná a mohou jet. Když však ukazuje rovně před sebe, znamená to, že každý vlak před ním musí zastavit. I kdyby vezl třeba samotného pana krále. Pro návěstidla je to takový tělocvik – VZPAŽIT, PŘEDPAŽIT, VZPAŽIT, PŘEDPAŽIT.

A představte si, že jednoho dne vyměnili dělníci jedno staré porouchané návěstidlo nedaleko Martinic za zbrusu nové. Bylo červenobílé s jedním ramenem a všichni železničáři se těšili, jak bude krásně fungovat.

Ale ouha! Nové návěstidlo bylo pěkně namyšlené. Bylo pyšné na to, jak je vysoké, krásné a všichni jej obdivují. Sláva mu stoupla do hlavy zrovna ve chvíli, kdy kolem měla projet Borůvka s dětmi.

"Pche", pomyslelo si návěstidlo, "já, takový obr, mám snad hýbat rukou, jak si kdo vzpomene? Ani mě nenapadne!" A nechalo paži podél těla, ani s ní nepohnulo.

Když k pyšnému návěstidlu dorazila Borůvka, zabrzdila tak prudce, až brzdy zaskřípěly. Tenhle povel ještě nezná. Návěstidlo má mít ruku buď vzhůru, nebo před sebou, ale podél těla? Co teď? Zahoukala, aby na sebe upozornila, ale návěstidlo se ani nepohnulo. Zahoukala znovu a ... zase nic.

Pyšné návěstidlo mašinku dobře slyšelo, ale jen se uškříbalo: "Klidně si houkej, modrá lokomotivo. Já jsem vysoké a ty jsi malá. Nebudu kvůli tobě cvičit. Ne a ne!"

Z Borůvčiny kabiny vyskočil strojvedoucí a nervózně se podíval na návěstidlo: "Copak sis to vymyslelo? Vždyť tudy v tuhle dobu žádný jiný vlak kromě Borůvky nejede! Honem se koukej umoudřit nebo přijedeme pozdě!" Návěstidlo se pyšně dívalo na toho malého mužička v modrém a ani se nehnu.

Z vagónů začaly vybíhat děti. "Co je tomu semaforu?", zeptala se Eliška. "Asi neumí cvičit", odpověděl jí Petřík, který byl o malinko starší než ona.

Návěstidlo se urazilo: "Já, že neumím cvičit?! Umím, to byste koukali! Ale nechce se mi", bručelo si pod vousy.

Eliška se zasmála a zavolala vzhůru na pyšného obra: "Jééé, ty jsi ale hloupý! Cvičení je lehké! My cvičíme ve škole pořád a je to velká zábava. Koukej!" A hned začala cvičit ručičkami. Předpažit, vzpažit, předpažit, vzpažit. Všechny děti se k ní vzápětí přidaly. To bylo poskakování a smíchu.

"Že se nestydiš, semafore!", vykřikla na pyšné návěstidlo nejmenší holčička Izabelka, "my jsme malí a cvičit umíme a ty, takový obr to neumíš?! Jen se podívej!" A děti ukazovaly ručičkami nahoru k nebi a volaly:

"Vzpa-žit! Vzpa-žit!"

Návěstidlo se zastydělo: "Ti malí špunti si o mně myslí, že jsem hloupé. A mají pravdu. Mělo bych to rychle napravit." Mrklo na poskakující děti, usmálo se a rychle vzpažilo. Strojvůdce si zhluboka oddychl, děti návěstidlu nadšeně zatleskaly a všichni rychle nastoupili do vagónů.

Borůvka zahoukala na pozdrav umouřenému návěstidlu a rychle vyrazila. Však už byl nejvyšší čas. Prohnala se kolem polí, lesů a luk a za chvíli už zastavila na nádraží v nedalekém městečku. Pan výpravčí tam už postával na perónu a nervózně pozoroval hodinky na ruce.

"Kdepak ses nám, Borůvko, zatoulala? Snad ses někde nestavila na zmrzlinu?!" Borůvka se v duchu zasmála a zahoukala na pozdrav dětem, které již pádily do školy. Ještěže tam s ní byly, jinak by snad u nafoukaného návěstidla stála do Vánoc.

Děti sice dorazily do školy o malinko později, ale když vyprávěly paní učitelce o svém setkání s pyšným návěstidlem, vůbec se na ně nezlobila. Při hodině tělocviku dostaly jedničku s hvězdičkou za to, jak jim to cvičení krásně šlo. Aby ne! Vždyť si to u pyšného návěstidla pořádně secvičily. O výtvarné výchově, nakreslily krásnou jedničku s hvězdičkou a obrázek připevnily na nohu pyšného semaforu. Když už má být pyšné, tak raději na to, že umí cvičit a poslouchat. Jako děti ve škole.